

Muistatko, miten juoksimme jokainen kesäaamu samaan rantaan, annoimme aamukasteen suudella paljaita jalkojamme ja koitimme päihittää toinen toistamme kisassa, jolla ei loppujen lopuksi ollut mitään väliä. Muistan, muistan miten yksi kaunis päivä, sinä päätit kahlata liian pitkälle veteen ja kokeilit kasata kiviä shortsien taskuun, sillä halusit aina haastaa itsesi, ja minut. Muistan, miten naurun ja paniikin sekaisen huudon päästit, kun tunsit painovoiman ottavan sinut syleilyyn ja vetävän kohti pohjaa. Jalkasi ylsivät silloin vielä maahan. Muistan, miten uskoin sinun niin pitkään tietävän kaiken kaikesta. Jokainen lintu, kasvi tai eläin jonka päivittäisillä retkillä satuimme kohtaamaan, oli sinun. Sillä osasit kutsua heitä nimellä. Minä en, en koskaan muistanut nimiä tai numeroita. Muistan vain heidän värit ja kuinka iloisilta ja kauniilta ne näyttivät. Muistan myös miten surulliseksi tulit, kun päivä muuttui iltaan. Ja sinun täytyy mennä kotiin, jossa äitisi makaa taas lattialla.